



ЛИТЕРАТУРНО-КРИТИЧЕНЪ И НАУЧЕНЪ ЛИСТЪ НА ВАРНЕНСКАТА СРЪДНОШКОЛСКА МЛАДЕЖЪ.

Разрешенъ отъ Мин. Нар.
Просвѣщение съ заповѣдъ
№ 30,320 отъ 12 октом-
ври 1931 г.

ИЗДАВАТЪ УЧЕНИЦИ.

СЪТРУДНИЧАТЪ УЧЕНИЦИ.

Абонам. 30 лв.—Брой 2 лв.

За странство 50 лв.

Статии и писма—Б. Бяновъ

„Мария Луиза“ 4.

Всички суми — Ал. Дави-

довъ ул. „Котелъ“ № 7.

Всебългарската радостъ.

На 30 януарий т. г. българскиятъ народъ празнува рождения денъ на своя пръвъ гражданинъ — Н. В. Царъ Борисъ III.

На всякого сж известни големитъ опасности, на които бѣ изложено нашето Отечество следъ последната война, за да става нужда да ги изброяваме сега. Но ние не можемъ да не отбележимъ, че въ онѣзи критически времена младиятъ Царъ изпълни достойно своитъ задължения и че и това, което имаме днесъ, сѣ дължи до голяма степенъ Нему. Така България може да запази своята политическа независимостъ, първото условие за творчество и напредъкъ.

Радостта на българския народъ става още по-голяма, защото 17 дни преди това въ столицата на България се роди първата царска рожба — българската княгиня Мария Луиза.

България грижливо и съ любовъ ще отгледа това нѣжно цвѣтче, поникнало подъ януарския снягъ, за да ни зарадва като предвест-

никъ на идващата пролѣтъ. Защото се чувствува, че края на зимата е близъкъ, и че скоро отъ снѣжнитъ прѣси и бури не ще остане ни поменъ. Тогава пакъ ще грѣйне радостното пролѣтно слѣнце, птичкитъ ще запѣятъ своитъ пѣсни, а лекиятъ пролѣтенъ вѣтрецъ освенъ благовонията на цвѣтя и дървета ще носи стоноветъ и писъцитъ на милионитъ поробени българи, останали отвъдъ четиритъ черни граници.

Но . . . никоя неправда не е вѣчна. И за многострадална България пролѣтта скоро ще настѣпи. А въ лицето на царското дете българскиятъ народъ вижда първата усмивка на сждбата.

Присѣдинявайки се напълно къмъ изказанитъ отъ цялокупния поробенъ и свободенъ български народъ честитки, ние пожелаваме здраве и дългоденствие на Царѣтъ на всички българи и щастие и напредъкъ на малката българска княгиня.

„ВИДЕЛИНА“.

Ат. Стойчевъ—Тѣрг. У-ще.

МЛАДЕЖЪТА.

Зловещо мрачна картина представява нашия общественъ и стопански животъ. Войнитъ предизвикаха мораленъ и материяленъ кризисъ, който все повече и повече се задълбочава и разстройва културно обществения и стопанския животъ на нашата нация. Пълната неизвестностъ за утрешния денъ чертае мрачни перспективи предъ съзнанието на българския народъ. И въ тѣзи тежки времена погледитъ на всички се обръщатъ къмъ новото поколѣние — къмъ родната младежъ, въ която трептатъ животворнитъ струи на надеждата за по-свѣршенъ и по-добъръ животъ.

Младежта се намира въ оная възраст, когато личността, въ духовното си развитие, излиза отъ своето детско и юношеско невинно състояние, и влиза въ новъ периодъ на живота. Младежитъ носятъ въ себе си пламъка на непоковарената душа, гърдитъ имъ сж изпълнени отъ възвишени стремежи и непорочни чувства. Тѣ се издигатъ надъ сивото еднообразие на живота, потисканъ отъ порочни предразсѣдци. Тѣ — младитъ поколѣния — сж предвѣстници на нови епохи, нови времена. Тѣ сж обновителнитъ легиони, призовани отъ нацията да изпълнятъ своя дългъ къмъ Родината. Чрезъ тѣхъ народната душа

гадае утрешната си сждба.

Обаче, младежта не трѣбва да се самозалѣва отъ благородството и красотата на възлаганитъ ѝ надежди и благопожелания. Не. Защото въпрѣки благороднитъ стремежи на буйнотупящитъ имъ сърдца въпрѣки волнитъ имъ полетъ къмъ всичко възвишено и красиво, тѣмъ липсва нѣщо, безъ което тѣ не могатъ се справи съ житейската борба. Това е житейската опитностъ, мъдростта на по-старитъ. Младежитъ трѣбва да доизграждатъ това, което пазителитъ на традициитъ въ миналото сж творили. Тѣ трѣбва да се движатъ съ пълно съзнание по пѣтя, който ще ги изведе далечъ отъ подлото и дребнаво въ живота. И по този пѣтъ трѣбва да вървятъ смѣло, съ воля и младежки ентузиазъмъ, защото този е пѣтъ къмъ напредъка и величието на нашата нация.

Само по този начинъ родната младежъ ще устои на житейската поквара и разложение. Освободена отъ духа на отрицанието, надѣхана съ чистия идеализъмъ на родолѣбието и обогатена съ всестранни научни познания, тя ще стане единъ денъ мощенъ двигателъ на обществен-стопанския животъ на Родината.

М. Ковачевъ — В. М. Г.

ИДЕАЛИЗЪМЪ.

Идеализмътъ вдига и краси живота (Платонъ)

Идеализмътъ е най-свѣтлата проява на човѣшката душа и съставя истинската красота на човѣшката душа.

Идеализмътъ е отрицание на егоизма, животинското и материализма у хората.

Да бждешъ идеалистъ, значи да надрастнешъ и побѣдишъ своето „азъ“, да се отричешъ отъ себе си, или най-малкото да поставишъ себе си въ услуга на народа и обществото.

Идеалистъ е безкористенъ добросъвестенъ и самоотверженъ служителъ на общото благо. Той не мисли за себе си, а за другитъ. Общитъ народни, държавни и обществени цели, задачи, нужди и интереситъ поставя по-горе отъ своитъ. „Нищо за себе си лично, а всичко за народа!“ — е неговия девизъ.

Безъ идеализъмъ нѣма истинска проява на общественостъ и патриотизъмъ; нѣма истинско служене на народа и обществото. Най-висшиятъ изразъ на идеализма е самопожертвуванието. „Нѣма по-голяма любовъ отъ тази да положи човѣкъ душата си за своитъ ближни“, — казва Христосъ. Всичко велико, благородно, ползотворно въ историята и въ живота на човѣчеството е плодъ на възторженъ идеализъмъ и самопожертвувателностъ, на каквито сж били и сж способни хора съ велики души и безкрайно човѣколюбие.

Идеалистъ бѣ Сократъ, който бѣ осъденъ да изпие чашата съ отрова, защото проповѣдаваше истината на атинскитъ граждани. Идеалисти бѣха всички пророци и апостоли на божественото слово, гонени, мъчени

и избивани немилостиво. Идеалисти бѣха всички хора на науката презъ срднитъ вѣкове, що бѣха изгаряни живи на огнената клада. Идеалисти сж били всички борци за правда и свобода.

Своего национално духовно и политическо възраждане и освобождение българитъ дължимъ на идеализма на хора като Паисия, Софрония, Берона, Априлова, Неофита Рилски, Неофита Бозвели, Бр. Миладинови, Ил. Макариополски, Раковски, Каравелова, Левски, Ботева, Бенковски и много други.

Днесъ нѣма идеалисти, нѣма идеализъмъ, затова живота ни е беденъ, пустъ и отпадналъ. Ужъ имаме напредъкъ, имаме култура, а сме бедни и тѣрпимъ ужаситъ на една безподошна материална и духовна криза! Материалното, чувственото и животинското битие ни е обвзело и ние сме негова жертва. Днешнитъ общественици сж лишени отъ всѣкакви идеализъмъ. Тѣ малко мислятъ за народа, за народното благо, за народнитъ идеали, а повече мислятъ за себе си.

Идеализъмъ трѣбва — повече идеализъмъ отъ страна на всички за благо на България.

Не е достатъчно да си служишъ на Родината; трѣбва да не преставащъ да ѝ служишъ.

Балзакъ.

Само готовия да умре всѣкога съ честъ е достоенъ да живѣе.

Монтескьо.

Б. Бяновъ.

Ученическитъ вестници.

Тѣ сж сравнително ново явление. Едва преди три години излѣзе въ София първия български ученически вестникъ. Следъ това излѣзоха такива въ Варна, Пловдивъ, Бургазъ и днесъ въ България излизатъ 7—8 вестника и едно списание, издавани само отъ ученици и подържани изключително отъ тѣхъ.

Причинитъ за появяването на ученическитъ вестници трѣбва да търсимъ едно въ повишения културенъ уровень на нашата срдношколска младежъ, и друго въ влиянието на обществения животъ, въ положителенъ смисълъ, върху сждбата. Заедно съ бавното, но непрестанно развитие на българския народъ въ културно отношение върви и онова на неговата младежъ. Отъ друга страна бурниятъ общественъ животъ, съ всичкитъ свои положителни и отрицателни черти не може да не спривманието ѝ. Притежаваща сравнително критиченъ погледъ, тя не може да не схване противоречието между казаното и извършеното, не може да не отрече, поне въ себе си, духовното разединение на българския народъ и може би ще потърси причината за това въ политическата раздробеностъ на партии, крила, крилца, перца и перушинки, плодъ на карьеризма и грубитъ и жестоки партизански нрави. Ето че този животъ повлиява на значителна частъ отъ българската младежъ въ смисълъ, че предизвиква у нея желание да служи честно и безкористно на своя народъ. Лишена отъ възможността да се предаде прѣко на тая цел поради своята възраст и неподготовеностъ, тя се задоволява да служи чрезъ това малко общество, наречено срдношколска младежъ, на

онова свѣрхсждество на онзи многовѣковенъ потенциално безсмъртенъ организъмъ, който носи името българска нация. Действителенъ изразъ на тѣзи стремежи сж и ученическитъ вестници, въ това число и нашиятъ. Затова съ право бихме могли да считаме тѣхъ като изразъ на известна общественостъ, която бихме могли да наречемъ ученическа общественостъ.

Повишениятъ духовенъ интересъ на бѣлг. младежъ, както и духовнитъ нужди на сждбата, се изразяватъ едно чрезъ помѣстване на всевъзможни разкази, стихове и преживѣлици, и друго — чрезъ разработване на известни въпроси, изъ областта на литературата, българската история или науката и тѣхното изясняване.

Ученическитъ вестници играятъ и иматъ да играятъ важна културна роля и въ бждеще. Давайки възможностъ на ученическата мисълъ да се прояви, поставяйки се напълно въ нейна услуга, предизвиквайки духовно съревнование между учащитъ се, тѣ вършатъ и нѣщо друго — издигатъ въ култъ идеализма, порицаватъ карьеризма, котирийността и користта, ратуватъ за духовното издигане на младежта и отричатъ изобщо всичко онова, което би спомогнало за разединението на българската младежъ и на цѣлия български народъ. Съ това ученическитъ вестници играятъ и значителна национално-обществена роля, разбира се въ крѣга на ученичеството.

Настоятели отчетете се
незабавно!

Ал. Сп. Ганевъ — София.

Любовта къмъ отечеството у Ботева.

Ботевъ е рожба на българския народъ. Като такъвъ, той принадлежи само нему. И макаръ човѣкъ съ неограниченъ духъ, той си остава свързанъ съ народъ и Отечество. Той е поетъ на народа, но задъ страданията и надеждитъ на народа — на отдѣлнитъ негови единици, — той вижда страданията и надеждитъ на своята Родина — органическото цѣло отъ родната природа и събрата му. И на много мѣста е ясно, че Ботевъ слива народъ съ Отечество. Той е свързанъ съ родния си кѣтъ, съ Отечеството и отива да се бори за него, защото не може

да гледа, турчинъ че бѣснѣй,
надъ бащино ми огнище.

Родната обстановка му е скѣпа. И той питае най-нѣжни чувства къмъ родното:

„тамъ, дето азъ съмъ порастналь
и първо млѣко засукаль.

Защо Ботевъ се възхищава отъ дѣлата на тѣзи, които се бориха за политическото освобождение на народа ни? — Обладанъ отъ обичъ къмъ Родината, той е въ възторгъ отъ всички, които работятъ за нея. Своего патриотическо чувство той изразява въ възпѣване подвизитъ на българскитъ борци — герои. Плодъ на това чувство сѣ стихотворенията му: „Хайдути“, „На прощаване“, „Хаджи Димитъръ“ и „Обещането на Левски“. Въ последното Ботевъ плаче за черната смъртъ на апостола Левски:

...стърчи, азъ виждамъ, черно бѣсило
и твой единъ синъ, *Българю*,
виси на него съ страшна сила.

Въ единъ такъвъ тежъкъ моментъ Ботевъ се обръща къмъ своята майка, която плаче заедно съ него. А коя е неговата велика майка?

О, майко моя, *родино* мила,
защо тъй жално, тъй милоно
плачешъ?

Той благоговѣе предъ великитъ синове, които България е излѣчила, и самъ имъ дава наградата на безсмъртието: „Тозъ, който падне въ бой за свобода, той не умира“.

Отечество живо любя,
Неговия заветъ пазя.

Нѣма по-хубави думи, които да ни характеризуватъ този, който се опълчи срещу угнетителя на българската земя и народъ:

А тиранинътъ върлува
и базчести край нашъ роденъ...

Ботевата любовъ е така силна, както е силна и омразата му. А кога обича той? — „Ако умра, то знай че после *отечеството* си съмъ обичалъ най-много тебе...“ (Ботевъ до жена си Венета).

Най-напредъ Отечеството!

Не по-слабо е изразена любовта на Ботева къмъ Отечеството въ публицистиката му. И тукъ той е оставилъ думи, които вѣчно ще говорятъ за патриота Ботевъ:

Тамъ въздуха е топълъ отъ дѣха
На прѣсно изоранитъ полета
И е пропитъ съсь миризъ отъ цвѣтя,
Който като малки лампи свѣтятъ.

Предъ тебъ се будятъ плоднитъ поля
И ти вървишь, разтворилъ си сѣрдцето,
И чувашъ нѣйде надалеко да звѣнятъ
На подранилитъ стада звѣнчетата.

Отъ кривитъ, продѣнени врата
Излизатъ хора тихи, добродушни
Съ запечени лица като прѣстѣта
И съсь ржце голѣми и отпуснати.

Денътъ се ражда въ пари и мъгла
И въ сълзи и топълъ потъ угасва,
А вечеръ разгорѣлата луна
Голѣма и настрѣхнала израства.

В. Брѣзинъ.

... И въ историята на *нашъ* потѣпканъ *народъ* се срѣщатъ страсти, въ които *българскитъ* *гений* е записалъ такива важни и знаменити събития, които ни даватъ право да се гордѣемъ, че и ние сме внесли нѣкога си нѣщо въ историята на общочовѣшкия напредѣкъ... (Изъ „Праздникътъ на Кирила и Методия“ — в. „Знаме“).

Ботевъ е изпълненъ съ национална гордостъ, че е рожба на единъ народъ, чийто гений е „записалъ важни и знаменити събития“ и е допринесълъ „нѣщо въ историята на общочовѣшкия напредѣкъ“. И този народъ е *нашъ*; и този гений е *българскитъ*! Той не е нищоженъ!

Ботевъ вѣрва въ творческата самостоятелностъ и способностъ на българ. народъ.

„*Нашъ* *народъ* има свой особенъ животъ, особенъ характеръ, особна физиономия, която го отличава като народъ. — Дайте му да се развива по *народнитъ* *начала* и ще видите, каква частъ отъ обществения животъ ще развие той.“ (Изъ „Народътъ“ — в. „Дума“).

Ботевъ иска самостоятелно развитие на народа ни на почвата на народностнитъ идеали за достигане самобитна култура.

А защо Ботевъ пише статии за положението на *българския* народъ? Не отъ обичъ ли къмъ него? Не ратува ли той за политическото освобождение на страната си?

А статията за „Отношенията на Сърбия къмъ насъ“? Не издига ли българитъ той? Не пише ли за „*българскитъ* *патриоти*“?

... не остана почти никакво сѣдство, за да се поддържа онзи революционенъ духъ, който е покриль вече *нашата* *народна* *жива* и който отъ денъ на денъ чаква своя жетваръ.

Какво трѣбваше да се прави? Да се мълчи? — Но мълчанието би било прѣстѣпление за всѣки човѣкъ, който обича себе си, *народа* си и *отечеството* си.

И ето, въ името на тая любовъ, ние развиваме своето „знаме“ и безъ никакво угризение на съвѣстѣта си, безъ никаква злопаметностъ и безъ никакви задни мисли, подаваме ржката си на всѣка честна и *патриотическа* *душа*.

(Изъ програмната статия на в. „Знаме“). Тѣзи думи на Ботева не се нуждаятъ отъ пояснение. Ясно е, какъ обича той Отечеството си!

Въ кореспонденцията си Ботевъ пише съ сѣщия жаръ за Отечеството:

... Азъ съмъ готовъ за целѣта да употребя всички страшни сѣдства, освенъ подлостѣта и лжжата, защото преди всичко трѣбва да сме човѣци, после вече *българи* и *патриоти*...

(Изъ едно отъ писмата на Ботева до Ивана Т. Драсовъ).

У Ботевъ живѣе човѣкътъ, но не посредствено следъ него е *българинътъ*, *патриотътъ*. Фактътъ, че Ботевъ е готовъ да жертвува всичко, освенъ онова, което унижава човѣшкото му достойнство, за целѣта — освобождението на България — не рисува ли волевото натура на *патриота* *Ботевъ*?

Благодаря ви, приятели, за довърнето, което имате къмъ мене и за любовта, която показате къмъ *моего* *породено* *отечество*.

(Изъ писмото на Ботева до приятелитъ му)

Ето отговорътъ на тѣзи, които дрѣзватъ да наричатъ Ботева интернационалистъ. Едно отечество има за него, и той се бори за свободата му. Въ името на отечественъ идеалъ Ботевъ повежда чета и излага живота си на рискъ:

... Двесте души български юнаци, подъ предводителството на Христа Ботевъ, ... отвориха знаме „Свобода или смъртъ“ и отидоха на помощъ на *своитъ* *въстанили* *братя* *българи*, които отдавна се борятъ съ своитъ петвѣковни тирани за своята човѣшка свобода и *народни* *права*.

(Изъ „Съобщение (телеграма) за вестницитъ“, писано отъ Ботева).

следва на 3 стр.

Иванъ П. Долапчиевъ
Търг. У-ще.

Трѣбва ли ученицитъ да бждатъ спортисти?

Най-великъ е този, който съ една и сѣща ржка може да мапише „Ефигения“ и да си сложи вѣнецъ на Олимпийскитъ игри.

Еврипидъ.

Единъ отъ най-сжщественитъ въпроси, съ голѣма важностъ за развитието на ученицитъ, е този:

Трѣбва ли ученицитъ да бждатъ спортисти?

Въпроса се явява отъ това, че докато едни иматъ голѣма полза отъ спорта, други, чрезъ не планомерно спортуване, ставатъ негова жертва.

Ученичеството е възрастѣта на умствено и физическо съзрѣване. Това е единъ много важенъ периодъ и училищнитъ власти, съзнавайки важността му, въведоха наредъ съ умственото и физическото възпитание. Обаче претрупаностѣта на програмата, каквато е въ частностъ тая на Търговската Гимназия, създаде едно ограничение на часоветъ по физическо възпитание и днесъ, седмично, се изучаватъ едва 2 часа. А за да се постигнатъ задоволителни резултати, нужни сѣ най-малко 6 часа седмично.

И ученицитъ, чувствувайки нужда отъ спортъ, почватъ да спортуватъ извънъ училището, сами или групово, безъ надзора и напѣтствията на специално лице. Съ това обаче тѣ вършатъ прѣстѣпление надъ себе си.

Спортуването създава здраво тѣло и засилва душевното състояние на младежа-ученикъ, обаче това се постига само чрезъ системна и планомерна работа.

Подготовката по физическо възпитание трѣбва да бжде непрекъснатѣ, всѣкидневна. Само така, постоянно и системно игритъ действуватъ върху психофизическата природа на младежа и се явяватъ като сѣдство за развитие на дружество, взаимна помощъ, съзнателна дисциплина и др.

Това младежитъ не могатъ да получатъ въ училище. Което имъ се дава тамъ е много малко. И тѣ почватъ да търсятъ сѣдство и мѣсто за своето физическо доусвършенствуване, което намиратъ въ редоветъ на спотнитъ ученически д-ва. Ученическитъ спортни д-ва изпълняватъ ролята на възпитателъ за физическо развитие.

Ученицитъ трѣбва да бждатъ спортисти, но организирани спортисти, защото само чрезъ системната работа умственото развитие престава да става за сѣтка на физическото. Защото чрезъ спорта се създава здраво тѣло, здравъ духъ и любовъ къмъ Родината.

Който не обича Отечеството си не може да обича нищо.

Джонсонъ.

Ог. Г. Карастояновъ — София.

КЪМЪ МЕСЕЧИНАТА.

(Следъ 100 години).

2033 година . . . цвѣтенъ май. Радио-офицерътъ капитанъ Джуджевъ живѣеше въ седемдесетъ и петия етажъ на едно софийско здание. Младъ човѣкъ, на около 30 години, той бѣше веселъ и обичанъ отъ началството си. Една при вечеръ Джуджевъ седѣше въ кабинета си и въртѣше синьото копче на своя радиотелевизоръ*. Предъ него бѣше Варна — царицата на Черно море, модерна съ пулса на живота, който биеше въ нея. Само едно малко завъртане и Варна изчезва, а се явява Симеоновъ градъ, ** слънцето и цвѣтето на България. Тукъ Джуджевъ виждаше: само слънце, само любовъ и усмивки, а всрѣдъ всичко това се чуваха кръшни български хора. Но това не бѣше за дълго. Капитанътъ завърта синьото копче и всичко изчезва.

* Радиоапаратъ, съ който едновременно се вижда на далечни разстояния.
** Става дума за Цариградъ.

Джазова музика се приближава. На екрана на апарата се вижда Берлинъ, столицата на Австро-Германия, нареченъ още лудницата на Европа. Всѣки бърза. Всичко се върти. Въздушни желѣзници, балони, дирижабли, въздушни колелета и още какво ли не — всичко пиши и те заглушава. Високоговорителътъ донася:

— Achtung! Berlin. Für dich, für dich, mein Bebi — eine Foxtrot von...

Европа е изморена отъ своята цивилизация. Народитъ нѣкога се възмущаваха отъ дивашкитъ звуци на джаза, а сега всички играятъ подъ неговия ритъмъ. Музика се чува, пѣкъ не се вижда нито оркестъръ, нито диригентъ. Тукъ-таме бѣха разхвърляни нѣколко радиомузикални инструменти, които издаваха своитъ тонове чрезъ взаим-

* Внимание! Берлинъ! За тебе, за тебе, мое дете — единъ фоксортъ. за . . .

нитъ влияния на електрическитъ полета.

**

Почука се . . .

— Влѣзъ! — извика капитанътъ.

На прага застана младъ и строенъ младежъ. Той бѣше неговия ординарецъ Пенчо.

— Една радиograma за Васъ, г-нъ к-нъ, — каза той като я подаде. Джуджевъ я разпечати. Тя гласѣше:

„Трѣгни съ бойния дирижаблъ Б. 103 за Луната. Въ българската колония чужденцитъ сѣ дигнали бунтъ. Потушете го и накажете подбудителитъ“.

Генералъ В. Г.

Голѣма радостъ обзѣвъ капитана. Той се радваше, тържествуваше. Неговиятъ походъ щѣше да се увѣнчае съ най-хубавия вѣнецъ. Освенъ това, щѣше да види Тинкана. Тя живѣеше въ Лунеградъ, столицата на Вѣракрузитъ*). Джуджевъ се влюби въ нея още при първата среща.

Това бѣше преди три години, ко-

„) Племѣ на луната.

гато капитанътъ бѣше изпратенъ съ единъ полкъ войници на Луната, за да основе българска колония. Следъ едно напраздно съпротивление отъ тамошнитъ жители, той се настани въ страната. Тамъ срещна Тинкана. Тя го плѣни съ красотата и душата си. При трѣгването си за България Джуджевъ ѝ обеща, че пакъ ще дойде и тогава тѣ ще бждатъ заедно... заедно за винаги.

— Само една раздѣла ще бжде за насъ тогава възможна — смъртта — казваше ѝ той.

Презъ тази дълга раздѣла тѣ си пишеха. Писмата на Тинкана бѣха изпълнени съ такива нѣжни думи, сякашъ той бѣше всичко за нея.

— Ние ще бждемъ щастливи . . . много щастливи — мислѣше си капитанътъ. Сепна се . . . Но ако мислята му не излѣзнѣше сполучлива? Осжществяването на подобни замисли не бѣше лесно. Дълго следъ това той не можеше да се успокои.

Слънцето щѣше вече да се скрие задъ срещния ридъ. Западъ горѣше. Но това не го спираше. Той се

Л. Панайотовъ — В. М. Г.

За единъ великъ покойникъ.

Преди 18 години, на 17 октомврий, залъзе едно голѣмо свѣтило, цѣлъ животъ терзано отъ самота и съкрушено въ стихийния си полетъ отъ човѣшката неправда. Горещъ и пламененъ духъ, приведенъ отъ твърде печална съдба, Яворовъ бѣ блѣска и мълнията, раздиращи въ зора кръгзоритѣ на по-нови времена, трагичния духъ, израсналъ въ бездна отъ страдания, терзанъ до смъртъ отъ болка по блѣновецъ за живота, сърдцето горещо и разкъсвано отъ страдание и любовъ, отъ мъжа и копнѣе по нѣщо далечно, душата, разпъната, неможеща на воля гънки да раздипли и съ мощъ криле си да размаха.

Страдание и любовъ, любовъ и страдание у него се преплитатъ. Поета любил одохотворена плътъ и тая пламенно гореща любовъ чертае пѣтеки отъ кръвъ и сълзи, далече задъ прѣдлитѣ на земното, въ царството на виденията и съзерцанията. Той любил и духа за него е плътъ — плътъ, чрезъ която литва въ просторитѣ, да проникне въ тѣй страстно желаното духовно съвършенство, каквото за него е душата на любимата жена. Подеми следъ подеми. Душата му пърха въ битието да дири погубеното и следъ буйнитѣ подеми идватъ и се редватъ падения — знойната мъжа впева въ сърдцето му ноктитѣ си и той пада сразенъ отъ живота, защото иска да се слѣе съ безмълвието на красотата и чрезъ нея да се приобщи на всѣга. Той любил, а сплътникъ на всѣка любовъ е страданието и капки кръвъ бележатъ неувимими душевни състояния въ изповѣдитѣ на пѣвеца. Горчиви съмнения разяждатъ плътта му и раждатъ мъчителни въпроси, чрезъ които се достига върха на човѣшкото страдание. Бунтовенъ, стремителенъ духъ, чуждъ на всѣко при-

Нѣма три думи, които да се свържатъ по-хармонически отъ „мило отечество България“. Нѣма по нѣжни слова, които да изразятъ онова свето чувство, никога незагасващо, що се таи въ Ботевата душа, отъ следнитѣ:

... ние си доставихме необходимото, за да се притечемъ въ помощъ на нашитѣ възстанали братя, които се биятъ храбро подъ българския левъ за свободата и независимостта на нашето мило отечество България“.

(Изъ писмото на Ботева до капитана на „Радещки“).

Самъ Ботевъ пише, че той и другаритѣ му сж „български възстанници“.

„Наистина, най-големата добродетель въ свѣта е любовта къмъ отечеството“.

(Изъ едно отъ Ботевитѣ писма до Ив. Т. Драсовъ).

Не е ли това ржководното начало на Ботева въ дѣлото му?

приготи на бързо и се отправи пеша къмъ военното въздушно пристанище. Пѣхтѣт му минаваше презъ Борисовата градина. Отъ дветѣ страни на алеята чуруликаха слави, скрити въ шубрацитѣ и унасяха съ своитѣ мелодични гласове влюбенитѣ.

Мръкваше се... Джуджевъ се качи на дирижаблa Б. 103. Всичко бѣше готово. Той даде заповѣдъ и дирижабълътъ ги отнесе безшумно далечъ въ въздушнитѣ простори. Нощта бѣше ясна и чаровна. Всичко изглеждаше приказно красиво подъ освѣтлението на планетитѣ. Капитантѣт извика дежурния офицеръ. Искаше да му каже нѣщо, но го отвлѣче бръмчене и писъкъ отъ сирени.

— Какво има?

— Неприятелска лодка — докладва наблюдателтъ.

— Да се унищожи! Насочете къмъ нея „огледалото на смъртъта“ — заповѣда капитантѣт.

Джуджевъ бѣше уморенъ. Легна си, но цѣла нощъ не заспа. Ми-

мирение, той се вглѣбява въ безответния въпросъ:

Кога ще грѣйне и въ душата
На примирение луната?
Сждбата ще ли отреди
Покой на болнитѣ гърди?

Почувствувалъ безсходностъ, Яворовия духъ се намѣта съ всѣчасно бродящата скръбъ и се залутва изъ пустиннитѣ пѣтища на прозренията, търсящъ забравата и стѣнящъ въ самотността. Ненаситна въ своитѣ стремежи, душата му се слива съ великата душа на майката природа и се отвърща отъ безсмисления и суетенъ всѣкидневенъ животъ. Тая неудовлетвореностъ блуждае далече изъ пѣтищата и разкрива вѣчния, неудовлетворения стремежъ къмъ недостижимото, вѣчната и тжжно печалната поема на скитника на земята, — човѣка, незнаещъ спирка или покой...

Все туй купнение въ духътъ,
Все туй скитанчество изъ пѣтъ,
На който не съзираамъ края
И погледъ вѣчно устремѣнъ
Напредъ къмъ утрешния день,
Безъ тамъ пристанище да зная.

И пакъ въ дни на самота, нѣмашъ другаръ да сподѣли и скръбъ и радостъ, той приканва къмъ себе си своята пѣсенъ, „несретна блудница“, приканва я къмъ неприветната самотебностъ, за да я погуби ведно съ себе си...

Срѣдъ пламъци и адски димъ
Ний двама съ тебе ще горимъ,
Красиви въ мрачна грозота
И грозни въ сѣнята красота;
Срѣдъ задухъ негърсимъ,
Въ купнение за миръ небесенъ,
Ний двама тукъ ще изгоримъ
Ний двама съ тебе, моя пѣсенъ!

Живота на Яворовъ бѣ трагедия,

която раздвои духа му и той прозрѣ своето спасение въ смъртъта. Умътъ му, блуждаейки изъ сферитѣ на предчувствията и виденията, не рѣдко, чрезъ сърдцето я е пожелавалъ. Тамъ, далече при нея, сж го зовѣли мечтитѣ, когато уморената душа се е заливила отъ мъглата на настъпилата нощъ — тамъ, далече въ пустинни самоти, шепетно сж го мамѣли съблазни, далече, де живѣе никой нивга не отива. Къмъ неговия край, страданието неуморно и могжко се издига надъ любовта и шеметно се понася изъ океана отъ тъмнина — животътъ и смъртъта задружно размахватъ крила, мечтитѣ му се раждатъ и гинатъ една следъ друга, гонещи целъ въ безкрая, целъ недостижима, гонена и дирена само отъ „слѣпецъ пробуденъ, слѣпъ отвѣка и навѣкъ“.

За неговия мраченъ и неспокоенъ духъ се зареждатъ мрачни и неспокойни нощи, въ които смъртъта го зове въ студениотѣ си обятия, смъртъта, вѣковѣчната свръхмисль, душата на вѣковѣтъ; и виждайки тѣлпитѣ, странящи отъ нея, той съ презрение се отвърща отъ тѣхъ и закретва подире ѝ.

Освенъ страданието и скръбта,

сълъта му бѣше отвлѣчена къмъ нея, къмъ Тинкана. Той обичаше и бѣше обичанъ — какво щастие! И наистина, нѣма нищо по-хубаво на този свѣтъ, отколкото „взаимното влѣчение на сърдцата“.

Изтокъ почна да се червенѣе. Утро — едно топло и ясно утро. Въздухътъ прѣсенъ и свежъ. Ведрина вѣеше отъ лицето на капитана. Всичко това го правѣше тѣй щастливъ. Той се радваше на цѣлата вселена и очакваше пристигането си въ Лунеградъ. Още половинотъ часъ и тѣ щѣха да бждатъ въ пригрьдкитѣ единъ на другъ.

На бѣлата лента се появява:

„Радиграмата № 2. Капитане, обстрелвайте Лунеградъ съ въздушни бомби, газови ракети и електрически лжи, защото населението се е мобилизирано и чака пристигането ви, за да унищожи дирижаблa. Чакайте нови нареждания.“

Генералъ В. Г.

Лицето на Джуджевъ се помрачи. Той чувствуваше у него нѣщо да се бунтува, нѣщо да се надига. Искаше му се да извика: „Престанете

единствената му вѣрна и неотмѣнна сплътница въ неговия нерадъ животъ, въ неговитѣ подеми и падения, въ неговия пѣтъ, трѣнливия пѣтъ къмъ неговата Голгота, е волната му мисль...

Въ падения, въ подеми тебе китихъ,
Ти бѣ царица горда много дни,
Азъ всжде бѣхъ и всичко

запокитихъ,

Ти скромна съ менъ се уедини:
На тебъ азъ никога се не наситихъ
На менъ ти никога не измѣни:
Свѣта предъ тайнитѣ ни

би се слисалъ

Другарко моя, моя волна мисль!

Яворовъ носѣше въ себе си огъня на Прометея, ненаситния стремежъ на Фауста, безпощадната и дѣлобака мисль на Хамлета и сждбата на Байрона. Той бѣ борецъ като Ботевъ и като него дирѣше смъртъта и може би по-честитѣ би билъ, ако бѣ умрѣлъ бродейки по сипеитѣ и чукиитѣ на македонскитѣ планини. Сждбата го пожали и вѣрна въ нашата измѣнена и страдалческа Родина, нейния великъ синъ, за да го убиятъ нравствено съотечественицитѣ му чрезъ недостойна клевета, която той не можа да понесе и заради която се принесе въ жертва, оставяйки предсмъртния заветъ на малкото си братче: „Азъ цѣлъ животъ учихъ да не убиватъ, за да ме нарекатъ днесъ убиецъ, затова учи ги да убиватъ, за да не те обвинятъ никога!“

Любовта — тихия и нѣженъ трепетъ, — и страданието — нестисваща буря, ето откровенията и цѣлѣтата на една изтерзана душа и изповѣдитѣ на смазано, гърчещо се въ болки, сърдце. Страданието и любовта, това сж дветѣ стихии, вглѣбени въ сѣнищата и виденията на Яворовъ, бродящи пребулени въ тъмнитѣ и кошмарни нощи и подрънкващи на лира ридаетитѣ тайни на човѣка и пѣвеца и шепнещи мжкитѣ и купнежитѣ на великия покойникъ.

Асенъ Поповъ.

ИСТОРИЯТА.

На всѣки човѣкъ, каквото обществено положение и да има той, се налага дългъ да се запознае съ въпроситѣ, които сж вълнували обществото, ако желае да придобие вѣрна представа за сегашното обществено положение. Затова той трѣбва мислено да се пренесе къмъ миналото, за да разбере, по какъвъ начинъ живота и отношенията сж взели тѣзи форми, които се явяватъ предъ очитѣ ни днесъ. Само чрезъ изучаване и обяснение на старото можемъ да изучимъ и разберемъ новото — днешнитѣ политически, обществени и икономически форми на държавния животъ и ясно да схванемъ тѣхния развой.

палачи“. Но каква полза? Началството му заповѣдваше.

Наближаваха луната.

— Всички по мѣстата си! — изкомандува той. — Отворете „вгледателния барабанъ!“

— Готово, г-нъ капитанъ!

Джуджевъ погледна въ барабана. Той видѣ голѣма вѣоржжена тѣлпа, която искаше тѣхното унищожение. Мжже, жени и деца — всички се бѣха събрали на въздушното пристанище.

— Нима трѣбва да загинатъ толкова много хора? — мислѣше си той. Джуджевъ искаше да даде вече заповѣдъ за обстрелване, но отъ неговото опитно око не остава незабелязано обстоятелството, че долу между многото хора бѣше и Тинкана. Сегатой не се решаваше да даде командата. Въ неговата млада и добродушна душа се борѣше любовта и дългътъ къмъ Отецеството.

— Какво да правя? — питаше се к-нътъ. — Но азъ трѣбва достойно да изпълня заповѣдта. Дългътъ ме зове. Преди всичко Родината!

Съ треперяща ржка той се гот-

Но ние трѣбва да познаемъ и този народъ, къмъ който принадлежимъ, да разберемъ неговия духовенъ животъ, въ общото движение на който плава и нашата житейска ладийка, да схванемъ ясно целъта, къмъ която се стремимъ — ето кое съставя най-висшия човѣшки интересъ. Кжде на друго мѣсто човѣчеството се показва въ истинския си видъ, въ своя деятеленъ животъ, ако не въ историята? Този чисто човѣшки интересъ при изучаване на историята изяснява, между многото други проф. Люденъ въ своитѣ лекции по история.

„Най-важния предметъ, съ който може да се занимава човѣкъ, е човѣшкия животъ. Да откриемъ това начало, което се проявява въ разнообразнитѣ жизнени явления, да познаемъ висшата духовна сила, която мощно действа въ тѣхъ — това е най-големата наслада въ живота. Всемогжщия духъ никжде не се е проявилъ тѣй ясно, както въ деянията на човѣшката свобода. Настоящето бързо минава, бждещето не е известно и само миналото стои неподвижно и отговаря на нашитѣ въпроси. Равнодушното отнасяне къмъ историята говори за равнодушие къмъ живота и образователността, което никакъ не е свойствено на едно разумно същество. Всѣки човѣкъ, въ пълния смисъл на думата, запазва въ себе си движенията на живата душа. Той се интересува отъ проявитѣ на хуманността и откровението на разума. Този, който може да работи за сегашното, той трѣбва да съзерцава живота и работата на миналия човѣкъ. Съ изследване на неговитѣ стремежи, съ наблюдение кое е издигало, заякчавало и разнебитвало народитѣ и царствата, ще види какъ при всички тѣ народни вълнения и бедствия се е запазвало винаги само това, което съставя щастие на идващото време и благо на Отецеството. Той трѣбва да търси въ историята на всѣки народъ този високъ интересъ, който намира човѣкъ въ човѣщината, душата — въ духовното и разума — въ разумното“.

Г. Маневъ.

„Любовъ и омраза“

На 27. т. м. Свободниятъ Театъръ — София, гостуващъ въ Варна, представи за ученицитѣ отъ тритѣ гимназии „приказката“ „Любовъ и омраза“.

Азъ не искамъ да пиша „критика“ на съдържанието на самата „приказка“, нито да преценявамъ играта на артиститѣ — това ще направятъ специалиститѣ — критици. Искамъ само да изкажа задоволството, възторга си, отъ това, което видѣхъ на сцената на Св. Театъръ.

Фабулата на пиесата не е „дълбока“, не иска да разрешава сложни

вѣще да натисне „копчето на смъртъта“ и тогава въ единъ мигъ Лунеградъ би се обърналъ въ прахъ и пепелъ.

— Не, не, азъ не мога да стана убиецъ на бждащата си жена и на толкова много невинни хора — шепнеше си въ ужасъ Джуджевъ. — Нима на менъ е било сждено да вода една отъ най-разрушителнитѣ войни, които свѣтътъ помни?

Но заповѣдта трѣбваше да се изпълни. Той изкомандува: „Готово!... Огъ-тъ-нъ!... б...“, но бѣше твърде късно. Неприятелскитѣ електрически лжи бѣха обхванали дирижаблa. Той горѣше. Моторитѣ спрѣха... Катастрофата бѣше неизбежна, защото складътъ на взривнитѣ материяли се бѣше вече запалилъ. К-нътъ се чувствуваше изгубенъ. Очитѣ му се премрежаваха. Гърдитѣ му дишаха по-слабо и все по-слабо. Задушваше се... Той издаде предсмъртенъ викъ, въ който ясно звучеше: „Сбогомъ, мила!“

Още една секунда и... дирижабълътъ съ страшенъ гръмъ се разцепи въ въздуха.

психологически въпроси. Не! Това е действително една приказка взета от живота. Извадените на сцената лица сж напълно правдиви, макар и малко романтични. Но нали приказката затова е приказка, защото слрчките и лицата въ нея сж романтични, фантастични . . .

Художествено върни сж образите на старите, на двамата близници, хубавия Ландри и смѣшния Дедие, на богатата, красива и коравосърдечна Маделонъ и на Магесницата баба Фадетъ.

Но центъръ на вниманието бѣ малката Фаншонъ — Шурецъ. Бедниятъ Шурецъ сж когото всички се подиграватъ, заради неговата „грозота“ и бедностъ, носи въ гърдите си едно злетно сърдце, способно съ примирение да понаса спаданията които му причиняватъ другите и на които той се отплаща само съ добро.

Н. Петкова въ ролята на Шуреца бѣ великолепа. Тя успѣ да завладѣе сърдцата на зрителите (които поради възрастта си, сж тъй отзивчиви къмъ чуждите страдания), като предаде напълно естествено наивността и чистосърдечието на малката, неразбрана отъ другите, Фаншонъ“ която излива купнежа на своето малко, измъчено сърдце, лишено отъ ранно детство отъ майчини ласки и милувки, предъ собствената си сѣнка...

Човѣчността, която лѣха отъ цѣлата пиеска, показвайки ни мжките и радостите на дребните сжществувания, затрогна хубавото въ душите ни, разскри пламъка въ сърдцата ни, възбуди въ насъ стремѣжъ за по-добъръ животъ . . .

Споменътъ за хубавата приказка за дълто ще грѣе въ (младенчески-тѣ ни) душите ни.

НОВИНИ И СЪОБЩЕНИЯ.

Уредничеството на вестника моли читателите си да го извинятъ, понеже настоящия брой се забави. Главната причина бѣха финансовите затруднения.

Въ уредничеството отъ този брой влизатъ: Янковъ Димитъръ и Поповъ Асенъ.

За последенъ пътъ молиме настоятелите да се отчетатъ, понеже излизането на вестника е затруднено.

По инициативата на група ученици отъ В. М. Г., се сформира дружество за газова защита. Образуването на това дружество е много навременно и необходимо. Ние желаемъ щото въ всички гимназии въ царството да се образуватъ подобни друщества.

Всичко отнасящо се за вестника въ В. Д. Г. да се дава на уката Живка Людсканова, VII кл.

Продължението на подлистника „Подъ сръбско иго“ поради технически причини се отлага за другия брой.

ДРУЖЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ.

София.

III. м. обр. гимн. Тази година при гимназията не сжществуватъ друщества. Въпрѣки това между учениците има желание за работа. Така предъ осмоласниците бѣха изнесени рефератите: „Черно море“ отъ Д. Матлиевъ и „Положението на Македония подъ сръбска власт“ отъ Хр. Христовъ, които възбудиха оживени дебати. Между класовете се приготвятъ много реферати.

На 29. декември м. г. се навършиха 123 години отъ раждането на Гладстона. „Великиятъ старецъ“, както го наричатъ, прѣвъ се опѣли срещу традиционната политика на Англия — покровителстване на Турция — и прѣвъ надигна гласъ срещу страданията на единъ далеченъ нему народъ — българския. Плодъ на неговата неуморна борба въ парламентъ и общество бѣ анкетата на турските звѣрства. Гладстонъ е великъ държавенъ мжъ за Англия, но той е още по-великъ човѣкъ за България.

Затова и III мжжка образцова гимназия има за свой патронъ Гладстона. Уредено бѣ скромно тържество въ салона на гимназията, при присъствието на представител на мин. на просвѣтата — г. Д-ръ Донева, г. г. стоелиците гимназиални директори, много гости, учителите, кандидат-учителите и учениците при гимназията.

Тържеството се откри съ „Шуми Марица“. Учителътъ г. Д. Костовъ държа хубаво слово за Гладстона, като изтъкна значението му за България. Гимназиялниятъ хоръ, умѣло ръководенъ отъ г. Саева, изпѣ две пѣсни. Оркестрътъ при гимназията, дирижиранъ отъ учителя г. Терзиевъ, изпѣли увертюрата на „Ифигения отъ Авлида“ отъ Глюк. Ученикътъ Младеновъ Герасимъ прочуствено декламира Вазовото стихотворение „Св. Климента“. Следва квинтетъ — Шубертъ, изпълняванъ отъ кандидат-учители при гимназията. Много хубаво бѣ изпълненъ терцетъ „Дитирамба“ — Куршманъ отъ канд. учителки, а така сжщо и солото цигулка на канд. учителя Ив. Пѣвевъ, съ аккомпаниментъ отъ оркестра. Ученици направиха нѣколко красиви пирамиди. Тържественото утро завърши съ българска ржченица при задоволството на всички присъстващи.

На сжщата дата, по инициатива на настоятелството на Младежкия Червенъ Кръстъ при I мжжка гимн., бѣ уреденъ чай, на който бѣха поканени представители на Черв. Кр. отъ почти всички софийски сръдни уща Присъстваха надъ 60 души — ученички и ученици.

Въ салона на I. м. г. г-нъ Директора на сжщата откри срещата съ нѣколко думи, като обеща, че дирекцията на I. м. г. ще окаже най-голяма подкрепа за разрастването на Мл. Ч. Кр. Следъ това учителътъ г. Дончевъ, ръководител на д-вото

при сжщата гимназия, говори за бждащата дейност на друществата между столичните гимназии.

Ученикътъ отъ VII кл. Ивайло Хаджидимчевъ чете рефератъ на тема „Младежки движения въ чужбина и у насъ“. Разгледа: Младежкото Християнско Дружество, Туристическите д-ва, Скаутската организация, кржжците и най-после се спрѣ върху Мл. Черв. Кръстъ.

Следъ това бѣ изпълнена музикалната частъ. Ученикътъ Цанковъ свири на цигулка, съ аккомпаниментъ на пиано отъ Шабековъ. Спиридоновъ свири на чело, аккомпаниранъ отъ Тиховъ.

Срещата завърши съ поднасяне чай. А. Г.

Варна.

На 28 януарий т. г., въздържателното дружество при В. Д. Г. има своята обичайна забава въ салона на Девическата гимназия.

Още отъ първия номеръ пролича, че настоятелството, начело съ председат. Н. Великова, е положило голѣмо старание и енергия за доброто изнасяне на забавата.

Отлично впечатление направи рефератътъ на Симона Надя, на тема „Въздържанието въ услуга на Родина“ въ който се изтъкна, че само чрезъ въздържанието България ще се спаси и ще подобри положението си. Колкото за музикалните номера, личеше си, че бѣше положено голѣмо старание отъ страна на участващите, но все-пакъ има още много да се работи въ тая насока; липсваше динамика, изпълнение.

Следъ литературно-музикалната частъ имаше танци, само за ученички. При една приятелска атмосфера игритѣ продължиха до 6—7 часа.

Б. Р. Правѣше впечатление, че забавата не бѣше разгласена между учениците и тѣ не можахъ да присъствуватъ. Ученик.

На 8 м. м. — втория денъ на Коледа, въ гимнастическия салонъ на Варн. Дев. Гимназия бѣ уредена коледна елха. Поканени бѣха всички ученички; и наистина почти всички се отзоваха на поканата. Присъстваха сжщо така г-нъ Директора на Гимназията и нѣкои отъ г-да учителите.

Забавата биде открита съ религиозни химни, изпълнени отъ църковния хоръ на г-нъ Ал. Кръстевъ. Следъ това сжщия хоръ изпѣ нѣколко коледарски пѣсни.

Въ учителската стая бѣ приготвена закуска за всички ученички. Следъ закуската, Директорътъ на Гимназията г-нъ Николовъ, говори за близостта въ коледните обичаи на българина и тия на германеца — за българския коледенъ пѣнъ и германската ела. Както коледния пѣнъ у насъ символизира вѣчния и неугасващъ пламъкъ на живота, така сжщо и германската ела е символъ на неотмѣнния животъ — тѣй върнъ на времето, както сж върни зелените, вѣчно-свежите листа на елата.

Изпълниха се нѣколко литератур-

но-музикални номера отъ ученички. Елхата бѣ открита всрѣдъ общото очудване и възхищение на учениците. Разигра се безплатна тоболка за всички ученички. Накрая има весела частъ — хора и танци. Създаде се една задушевна атмосфера, която сблжиха учениците. Всички до късно се веселиха въ Гимназията.

Отлично би било по-често да се създаватъ такива общи забави, при които всички ученички могатъ да изживятъ нѣколко весели и забавни часове.

Ученичка.

Туристическа секция при В. М. Г.

Забелязва се напоследъкъ едно голѣмо оживление средъ младите туристи. Настоятелството развива похвална просвѣтна дейностъ.

На 17.XII.1932 год. ученикътъ Ас. Поповъ чете рефератъ на тема: „Старите български столици“, а на 24.XII. Хр. Христовъ реферира на тема: „Красивото въ природата“. И двата реферати бѣха много интересни и съдържателни.

Уч. Християнско д-во „Св. Ив. Рилски“ на 24.XII.1932 г. има своето първо събрание. Следъ кратката беседа на тема „Образование и възпитание“, отъ ръководителя г-нъ Войновъ, се избра настоятелство въ следния съставъ: Председател — Ас. Поповъ; подпредседател — Д. Поповъ; Секретаръ — Ст. Стефановъ; Касиеръ — Г. Тодоровъ и членове: Н. Каракашева, Хр. Христовъ и Киряковъ.

Ж У Р Ъ.

Туй случи се неотдавна,
Съ дружина върна, славна,
Журъ устрои ученици,
Но забъркаха едни трици!
Нешешъ ли, на горкитѣ,
Откриха имъ следите.
Кога всичко бѣ готово
Сбъркаха се тѣ отново.
Единъ грамофонътъ донесе,
Другъ пъкъ флотитъ пренесе,
Трети дамита докара.
Весело ще се прѣкара!
И започна грамофона,
Танци, игри въ салона.
Нищо не смущава ги
Журътъ въ разгаръ кипи.
Но нали сж безъ късметъ,
Следятъ дружината отвредъ.
Така се случи този пътъ,
Откриха жура въ този кѣтъ.
Суматоха тамъ настава,
Всѣки себе си спасява,
Единъ стоборътъ прескача,
Втори отъ балкона скача.
А пъкъ дамита, горкитѣ,
Си проклинаха вечъ дните.
Но нѣма цо да се прави,
Хитростта ни изпревари!
Следъ туй разпита захвана,
И на края какво стана!
Тозъ навѣнка отъ школото,
На другъ почивка десетъ дни,
А пъкъ на мнзина,
Поведението се смѣни.
Така излѣзе този курсъ,
Обаче съ голѣмъ кусуръ,
Затуй черпете вий поука,
Отъ нашата несполука.

Паякъ.

Желаете ли да научите да четете, пишете, превеждате и говорите основно правилно и свободно:

Френски, Нѣмски, Английски и Италиански

безъ да напушате работата и мѣстожителството си — възползвайте се отъ кореспондентните курсове на единственото въ България

Всеобщо-практическо кореспондентно у-ще

което последователно по пощата ще Ви изпраща, на посочения отъ Васъ адресъ лекциите си съ всички необходими наставления за бързо, леко, рационално и увлѣкателно изучавания на избрания отъ Васъ езикъ.

Пълния курсъ на всѣки езикъ отъ 30 двойни лекции въ предплата струва 450 лв., а въ изплащане 600 лв. (по 100 лв., платени ежесечно на 6 вноски). Записване презъ всѣко време на годината, безъ предварителенъ изпитъ или изискуемъ учебенъ цензъ, като за цѣлата съответната сума за записания курсъ и езикъ се изпраща до Дирекцията на Училището — ул. Веслецъ 49, София (Канцелария — Алабинска 21).

Училището, поставено подъ почетния патронажъ и непосредствено ръководство на известния въ българската и чуждестранна книжна литература, филологъ и чуждестраненъ кореспондентъ **А. Л. Лебедевъ** — за да осигури усѣха на наченатото си едукационно дѣло и този — на курсистите си — е ангажирало за свой учебенъ и технически персоналъ, едни отъ най-добрите интелектуални сили въ страната — филолози, специалисти-коректори по всѣки засѣгащъ въ него чуждестраненъ езикъ.

Пробна серия отъ двойни лекции по избранъ курсъ и езикъ, придруженъ съ Проспекта на Училището, съдържащъ нужните упътвания за лекото и правилно изучаване на лекциите и съ право на доплащане Курса въ **едномесеченъ** срокъ — струва само 20 лева, пратени ни съ проста или препоръчена кореспонденция.